

Sònia Moya (Cerdanyola del Vallès, 1981).

ESTUDI NÚMERO 1 DEL TEU COS RERE LA PLUJA

Al balcó,
La pluja va fent bassals
I s'amuntega
Sota les rajoles trencades
El desig que tinc de tu.

Estàs submergit en un record
Que em llisca genoll avall,
Com una gota que no és aigua
Sinó arrel de calamarsa.

I jo,
Capbussant-me en el diluvi
Del teu cos que no s'acaba
I que amara les meves cuixes
de la cadira estant,
Corro la cortina
I ja no miro enrere,
I escolto caure el cel
Amb el plaer d'aquell que espera
Trobar la teva espatlla
xopa de gimecs
A l'altra banda de la finestra.

De Gramàtica de l'equilibri

BOBINA

Vaig desfilant,
amb un ull tancat
-per covardia-,
les peces embastades
del meu vestit d'agost,
de quan jugava a cuinetes,
i mirava d'aprendre
a resseguir el meu nom de nena,
i a fer el nus de les sabates
amb molt poca paciència.

Sònia Moya

Ara fa fred
i els records no vesteixen.

I miro el novembre
que em cau com un pes mort
sobre la pell quan em desperto,
i li prenc totes les mides
amb el metre de la iaia,
que em va ensenyar a cosir
per vestir les meves nines.

Ara les nines són fantasmes.
Fantasmes del mes de novembre.
I tenen la cintura més ampla
i arrossequen el pes
de l'edat i la consciència.

Deixarem la bobina a punt...
però anirem a comprar al *Bershka*.

De *Gramàtica de l'equilibri*

VISITA DEL TEU NOM

Em visites una tarda
sense rostre, amb pal·lidesa
en el fons de la mirada.

I encara no sé quin nom posar-te.

Suposo que vols veure
com pinta el panorama,
i em sorprens disseccionant
la mà d'històries i enganyifes
que ens han volgut fer creure.
Que esperançador,
diràs.

Busco un lloc petit
per a la teva benvinguda,
un ocult racó de mi
que no doni explicacions,
que no et vulgui obrir camí,

Sònia Moya

que no burxi la incertesa
del rellotge més precís.

I mentre jo miro de fer
com si res no hagués canviat,
em demanes amb tendresa
quan tindrè un moment per a tu.

I em dius que a casa teva
les coses són molt més senzilles,
que no hi ha portes, cites prèvies,
o protocols uniformats.

Però jo em miro als ulls
i m'esglaia el teu perquè.
No sé encara com et diré.

Ni sé com et faré entendre
que el temut home del sac
et farà sempre la guitza,
i que cal aprendre a viure
amb la llum entre les celles,
mentre et dic, digna i serena,
que tinc por de la foscor.

No sé com podré explicar-te
el final feliç del conte
i amagar el somriure incrèdul
que ens imposa el pas del temps.

No sé encara com ho faré
per no dir-te cap mentida
i ensenyar-te a mirar endins
perquè tu no te la creguis.
O que sàpigues que els somnis
no serveixen per lligar-nos,
ni malmetre l'esperança
que tot anirà bé...

com el teu nom
... que qui sap si te'n posaré.

De *Gramàtica de l'equilibri*